

lige saa vel som man satte en Maksimalkurs, til hvilken den skulde sælge, men jeg talte for døve Øren. Der sad som altid hernede, naar man nedsætter et Valutaudvalg eller en Valutakommission, ikke een, som virkelig havde syslet paa fagkyndig Vis med dette Spørgsmaal.

Naar vi nu staar overfor denne Situation, er det samme Tilfældet. Jeg spørger mig selv: Hvem er det egentlig, Regeringen og Valutaudvalget raadfører sig med? Saa snart der er Tale om Flyvemaskiner — jeg har sagt det før, men jeg gentager det —, lader man de finest mulige Teknikere bygge dem; man risikerer ikke sit usle Liv. Men naar der er Tale om Valutaen, andre Folks Portemonnæ, saa bryder man sig ikke det mindste om Fagkundskaben. Derfor ser vi de samme Vildfarelser, som er gendrevet i Nationaløkonomiens Historie Gang paa Gang, dukke op igen; de samme Teorier, som saa ofte er gendrevet, f. Eks. den om Handelsbalancen, staar mig ud af Halsen, alle de gamle Vildfarelser, skønt de, hvor man har gennemløbet — som i Tyskland — ganske den samme Skala, er blevet gendrevet hver anden Dag. Følgen af alt dette har været, at man har skabt en Valutaordning, der savner den Minimumskurs, til hvilken Nationalbanken skulde købe, men hvor højtidelige Proklamationer om, at Maalet var Pari, tillod den udenlandske Spekulation at sætte ind, saa at utalte Millioner er gaaet i remmedes Lommer, medens det danske Næringsliv har lidt og blødt under Følgerne af Kronestigningen. Hvis vi den Gang havde haft Mod og Dristighed til at stabilisere ved 72, vilde vi have haft det fortræffeligt, og det danske Erhvervsliv vilde have blomstret.

Her vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om den svenske Nationaløkonom, Professor ved vort Universitet, Ohlin, der jo ogsaa har det Standpunkt, at man skal gaa til Pari, men vel at mærke: han foreslaar, at det skulde gøres paa en Studs, det skulde vist være til 15. December — men lad os blot sige, at det først blev den 15. Januar, saa kunde det ogsaa være godt. Et af hans Forslag var i alt Fald, at man saaledes skulde gaa straks til Pari. Han har derved ført Bevis for een Ting, nemlig at hans Tankegang er fuldstændig svensk. Han tænker sig at være i et Land, hvor der er Forhold og Mænd ganske som i Sverige. Men det er der ikke i Danmark. Han tænker sig at leve i et Land, hvor Bankdirektører f. Eks. er af Marcus Wallenberg-Typen. Vi har nu C. C. Clausen, som, efter at der er sat en Snes Millioner til i hans Bank, er

forfærdelig forbitret over, at man ikke har samme Tillid til ham som oprindelig. Wallenberg, eller lad os sige Wallenbergerne, styrede under Deflationskrisen „Stockholms Enskilda Bank“. Naar man nu taler her om Privatbanken og siger: Men Gud! det er da saa naturligt under en Deflationsperiode, at Bankerne har Tab, det kan man da ikke bebrejde dem — se saa til disse Wallenbergerne! De gjorde i en tilsvarende Periode „Stockholms Enskilda Bank“ til en af Landets fineste og rigeste, mest kapitalstærke, saa at de endogsaa fik Angreb fra en Side, der sagde: Det er dog skammeligt med den Bank, som den puger Penge sammen, saa de kan købe baade det ene og det andet. Men jeg tror nu, det er bedre at have Bankdirektører af den Wallenbergske Type; og jeg tror, at Professor Ohlin tænker sig, at her sidder Folk som i den svenske Rigsbank, der virkelig kan, naar det skal være, hæve Valutaen 8—10 pCt. Hvem sidder da i vor Nationalbanks Direktion? Vi behøver ikke at behandle den Sag som Strudsen, der stikker Hovedet i Busken, vi kan nævne dem Mand for Mand. For nu at nævne de grønne Træer først saa har vi Green og Lindberg, „brave Leute“, men jeg vil paa ingen Maade tilføje „aber schlechte Musikanten“ — paa ingen Maade! Jeg vil tværtimod sige om dem, at de er musikalske, at de har godt Gehør og godt Greb i Strengene; men — de har endnu ikke lært at beherske Instrumentet. De vil sikkert lære det og gør sig sikkert Umage for at lære det; de er kvikke Hoveder og har musikalske Øren, saa de vil lære det — maaske først naar Krisen for længst er forbi. Men hvis man i dette Øjeblik vilde sige til dem: Nu skal vi op i Pari i Løbet af en Maaned, vilde de forfærdes, thi de vidste slet ikke, hvordan de skulde bære sig ad. Og det er der ikke noget at sige til; alting skal jo læres her i Verden, og det er godt, man har nogen, der kan lære det. Saa sidder der et Par andre, som kun minder om Beethoven ved, at de sikkert som han vil gaa døve i deres Grav. Derfor tror jeg, at det er en Slags svensk Overtro at tro, at vi kan sætte Kronen op i Pari saa at sige med et Snuptag. Det, vi gør, er, at vi lader det staa hen, fuldstændig drive for Vind og Vove; fra omkring 85—88 kan Kursen svinge lige saa lystigt frem og tilbage, som den vil. Usikkerheden er sat i System, den er krytallereret.

Naar der tales om Pari, der fastholdes som Maal, saa kniber det med Argumenter, for der er egentlig ingen Argumenter. Man henpeger ganske vist paa Udlandets Dom,